

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΧΩΡΟΦΥΛΑΧΗ

Ἄπορον πῶς οἱ τόσοι λοιποὶ συνεργάται μου ὑπέπεσαν μέχρι τοῦδε εἰς οὐσιώδη ἔλλειψιν, μὴ φροντίσαντες ν' ἀναγγεῖλωσι καὶ νὰ σχολιάσωσι τὴν γενομένην ἐν τῷ ἀστυνομικῷ κλάδῳ μεταβολήν. Ἐπερίμενα νὰ ἴδω ἰδίως τοὺς ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ συνεργάτας μου ν' ἀπευθύνωσι διὰ φειδρῶν τινῶν στίχων κατάλληλον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὴν Μπαϊρακτάρην καὶ τοὺς εὐζώνους τοῦ ἐξ εὐγνωμοσύνης τοῦλάχιστον, διότι ἐν ἡμέραις ἀπορίας θεμάτων παρέσχον εἰς τὸν τύπον, τὴν τε ἐλκρόβον καὶ τὸν σοβαρόν, ὕλην πᾶλιν καὶ ἐνδιαφέρουσαν. Καὶ ἀφοῦ δὲν τὸ ἐπράξαν αὐτοὶ ἕως τώρα, καὶ ἀφοῦ τὸ Ἄστυ μὲ τὴν ἀστυνομίαν ἔχουσι τόσην συλλαβικὴν συγγένειαν μεταξύ των, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ γράψω χρονογραφικῶς ὀλίγας λέξεις, μιλῶντι τὸ ψευδώνυμόν μου θὰ φανῆ πολὺ μεριληπτικῶς ἀναμιγνυόμενον εἰς τοιοῦτο ζήτημα.

Καὶ ὅμως ὁμῶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἔχω μὲ τὴν ἐρυθρόντων φυλὴν, τὴν κατοικοῦσαν εἰς τὸ παρὰ τὸν Κήπον τῶν Δακρύων σκθρὸν παλατιὸν Ἄνακτορον. Ἐὰν ἐγίνωσκε καὶ ὁ τελευταῖος κλητῆρ καὶ ὁ τελευταῖος ἐπίκουρος τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας εὐζώνος ὁποῖας ιδέας ἔχω περὶ τοῦ σώματος εἰς ὃ ἀνήκουσιν, δὲν θὰ ἐδίσταζον πῶς ν' ἀκινίσωσι τὴν ξηρολόγησιν των ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς μου στήλης, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ Σύνταγμα—ὅχι τὸ Σύνταγμα ἐνεκὰ τοῦ ὁποίου περητῆθη ὁ Μπαϊρακτάρης, ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο τὸ δημοῦργημα τῆς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1843, ὅπερ μεταξύ των ἄλλων ἐλευθεριῶν δὲν παρεχώρησε καὶ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς τὸ δικαίωμα νὰ περῶσιν ὅσακις θέλωσι τοὺς πολίτας ἐν στόματι ρομφαίας. Δὲν ἐκθέτω ὅμως τὰς ιδέας ταύτας καὶ διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ προκαλέσω ἐχθροπραθείας καὶ διότι ἡ ἐκθεσις αὐτῶν θ' ἀπῆται χῶρον καὶ ἐρεσχελίαν, ὅσον ἐκ τοῦ πρώτου δὲν ἔχει νὰ διαθέσῃ τὸ Ἄστυ εἰς τοὺς συνεργάτας του καὶ ἐκ τῆς δευτέρας δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του.

Περιορίζομαι λοιπὸν, ἀποχαιρετίζων τὸν τέως διευθυντὴν ταγματάρχην κ. Μπαϊρακτάρην, ἀνδρείον καὶ ἐντιμὸν στρατιώτην, ὅστις ὅμως συνειδημένος εἰς τὸ τυχὸν στάδιον τῆς καταδιώξεως τῶν φυγιδίκων, δὲν ἔφερεν ἕκαστὸν ἐφόδια ἐπιτυχίας διὰ τὴν καταδίωξιν τῆς πονηρίας καὶ παντέχνου δολιότητος τοῦ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγκλήματος, καὶ προσφωνῶν τὸν νέον διευθυντὴν ταγματάρχην κ. Δ. Σταίικον, ἐπίσης ἀκέραιον καὶ γενναῖον στρατιώτην, τιμῆσαντα τὸ ὄνομά του κατὰ τὰς τελευταίας συμπλοκάς, φέροντα δ' ἐνεκὰ τοῦ πολιτικοῦ σταδίου πλείονα προσόντα ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ ἔργον εἰς ὃ ἐκλήθη, περιορίζομαι, λέγω, νὰ ἐκφράσω τὴν λύπην μου διότι αἱ τόσον χαροποιήσασαι τὴν κοινωνίαν ἐπαγγελίαι περὶ ἀναμορφώσεως τῆς ἀστυνομικῆς φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον νὰ πραγματοποιηθῶσιν. Ἡ ἀστυνομία μας, ἀναξία χώρος πεπολιτισμένης, δρῶσα ἀκόμη μὲ τὰς σκαιὰς παρεδόσεις τοῦ βιουνεύρου καὶ τῶν δυσωδῶν κρατητηρίων, ἐξακολουθεῖ ἐπιτείνουσα τὴν διαφθορὰν τῆς κοινωνίας μας ἀντὶ νὰ χαλιναγωγῇ αὐτήν. Περιπίπτουσα ἐκάστοτε ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα καὶ ἀλλάζουσα κεφαλὴν, μένει αὐτὴ ἀνκλωστικὸς μὲ ὅλας τὰς φρικτὰς ἐλλείψεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς, ἀμόρφωτος, ἀστοιχείωτος, ἀνίκανος νὰ ἐπαγρυπνῇ ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τῶν καταχρήσεων καὶ τῶν παρεκτροπῶν τῆς κοινωνίας καὶ νὰ παρέχῃ συνδρομὴν ἀξίαν λόγου ὡς πρόσκοπος, ἰχνηλάτης καὶ πρόχειρος ἀναπληρώτρια

τῆς δικαιοσύνης. Ἡ ἀστυνομία κατήντησε νὰ εἶνε σῶμα εἰς τὸ ἔπαυον ὁ πρωθυπουργὸς διυρίζει ἐκάστοτε τὸν διευθυντὴν, αἱ λοιποὶ ὑπουργοὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς, αἱ τρανοὶ κομματάρχαι τοὺς ὑπαρχόντους καὶ αἱ ἰσχνοὶ κομματάρχαι τοὺς τραπεζικοὺς καὶ ἐκτάκτους κλητῆρας, αἵτινες ἀφοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας συνοδεύονται ἐν κέρρον ἀκαθαρσιῶν καὶ πικρῶσιν ἀμερίλων εἰς τὸ κρενεῖον τὴν πύραν των ἐνδύονται πολιτικῶς τὴν ἐσπέραν καὶ χειροκροτοῦσι τοὺς βήτορας τῆς συμπολιτεύσεως.

Τὸ αὐτὸ περίπου σκεπτικὸν καὶ διὰ τὴν χωροφυλακὴν εἶχε λαχθῆ καὶ περὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τούτου σώματος, ὅπερ ὁ λαὸς ἐβάπτισε διὰ τοῦ ὀνόματος Στυκυριότηδες, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ληφθῆ ἐπὶ τέλους φροντίς περὶ ἀναμορφώσεως. Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὸν θόρυβον αὐτὸν, τί ἐνεκλυρόθησεν; ὅτι ἡ ἀναμορφωσις θὰ συνίστατο εἰς τὸν διπλασιασμὸν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, εἰς τὴν ἴδρυσιν δεκάτῃ τῶματος χωροφυλακῆς ἐκ δέκα χιλιάδων ἀνδρῶν. Καὶ ταῦτοχρόνως μὲ τὴν φήμην ταύτην ἐξ εἰρωνεῖας τῆς συμπτώσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς χωροφυλακῆς εἰς τὰς περιχωρὰ των Ἀθηνῶν ἐτραυματίσεν ἐπικινδύνως διὰ μυχίρας ἐνκ' ἀγροφυλακῆς διότι... ἀρνήσασεν ὁ ἔππος του.

Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀθρῶκα, τοῦ Ἰσάκα... καὶ τοῦ Κελπούζου, τοιοῦτους ἀνδρας πρόκειται νὰ διπλασιασῶμεν; Ἀλλὰ τότε δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ἐκμαρῶσωμεν εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην τὴν μέθιδον, ἣν μετέπλεον ἡ διπλωματικὴ δολιότης των Ρωμῶν ὡς πρὸς τὸν Ἀντίοχον τῆς Συρίας; Εἶχεν δοισθῆ εἰς τὴν μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ βασιλέως συνομολογηθεῖσαν συνθήκην νὰ καύσῃ ὁ Ἀντίοχος τὰ ἡμίση των πολεμικῶν του πλοίων· αἱ Ῥωμαῖοι δὲ λαμβάνοντες ἀνὰ μίαν τρίτην ἐπιρπύλουσαν τὴν ἡμίσειαν. Κατ' ἀναλογίαν δὲν δυνάμεθα τάχα διχοτομοῦντες τοὺς πεντακισχιλίους ὑπάρχοντες χωροφυλακῆς ν' ἀποκτήσωμεν μίαν σωστὴν μυριάδα;

Ἡ μέθοδος εἶνε πολὺ αἰμοβόρος· ἀλλὰ τὸ σῶμα εἰς ὃ ἀνήκον αἱ πεταλωτὰι των καλογῆρων, αὐτὰς τὰς ιδέας ἐμπνέει.

Ἀξενάκης

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Πρὸς τὸν Κύμητα Δὲ Κάστρον

Ἐπιστολὴ Β'.

Συνεχίζω, κλεινὲ καὶ ἐρατεινὲ φίλε, τὰς ἐπὶ τῶν ἀγνώστων προϊόντων τῆς φιλολογίας μας μελέτας καὶ παρατηρήσεις, ἐξακολουθῶ δὲ ἀποκαλύπτων σοι τοὺς ἐν αὐταῖς κεκρυμμένους θησαυρούς.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ συγκομιδὴ μέλλει νὰ εἶνε καὶ πλουσιωτέρη καὶ ποικιλιωτέρη. Μετ' ἀξιοθαυμάστου ὑπομονῆς καὶ φιλοτιμίας αἱ ἀφανεῖς οὗτοι ἐργάται τῆς φιλολογίας μας οὐδὲν τῶν εἰδῶν αὐτῆς, ἐν οἷς θὰ ἠδύνατο νὰ διακάμψῃ ὁ παρὰ τῆς φύσεως δωρηθεῖς, αὐτοῖς θεοῖς σπινθήρ, παραλείπουσι νὰ κλλιερῶσιν. Τὸ δράμα, ἡ τραγωδία, ἡ κωμῶδία, τὸ ἔπος, τὸ μυθιστόρημα, τὸ διήγημα, ὁ διάλογος, ὁ μινύλογος, ἐκτὸς τῆς πολυπαθεστάτης λυρικῆς ποιήσεως ἥτις πάντοτε ἰδιαίτερος ἐλκύει τὰς συμπληθείς, οὐδὲν, ἀπολύτως οὐδὲν διέφυγε τὴν κατά-

κατην των μικροβίων τούτων της πνευματικής προ' ήμιν ζωής. Καθ' ήν εποχήν τὰ πάντα μετρεί τοῦ συμφέροντος ὁ πηγυς κκι ὑπολογίζει ἡ ἐγωϊστική μέριμνα, αὐτοὶ ἀδικαίπτως, ἔχι μόνον μετὰ φιλοτιμίας παραδειγματικῆς ἀλλὰ κκι μετ' ἀφιλοκαρδείας ἀξίας καλλιτέρου σκοποῦ, πληρόνουσι μικροτάτας στήλας κκι σελίδας κκι φυλλάδια κκι τόμους ὀλοκλήρους κκι πληρόνουσι ἀδρόως τυπογραφικῶς κκι στοιχειωθέντας πρὸς ἐκδόσιν αὐτῶν.

Ἐπεὶ τὰς 80 σελίδας καταλαμβάνει τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Μιχαήλ Ὀρφανίδου δημοσιευθὲν πρὸ τινος ἐν Σύρῳ πρωτότυπον διήγημα ὑπὸ τὸν τίτλον *Οἱ δύο φίλοι*, ὅπερ πρῶτον προσκόπτει τὴν σοφὴν ταύτην ὑπὸ τὸ βλέμμα μου. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τις ἢ τὰς ὀλίγας τοῦ προλόγου του νὰ διατρέξῃ γραμμῶς ὅπως ἐννοήσῃ ἀμέσως τὰς προθέσεις τοῦ συγγραφέως :

« Ἡ συνεισφορά τῆς τοῦ λέγειν ἀπειρίας μου κκι ἀνεκωνότητός μου, προλογίζεται ὁ κ. Ὀρφανίδης, δὲν ἴσχυον ἵνα μὲ καταπέσοι ἵνα μὴ ἀναβῶ τὸ ἐπιπέδον τοῦ συγγραφέως βήμα· ἀλλ' ὅμως ἀφοῦ πρότερον ἀπεκαλύφθη, ἔρχομαι ἀνεῖ ἐλιγμῶν κκι παρασκευῶν μακρογραφίας νεολόγου ἵνα σοὶ εἶπω, ὡ ἀναγνώστη, ὅτι θὰ διηγηθῶ ἡμῖν διηγηματικόν τι (ἢ μυθιστορικόν, ὡς θέλετε) ὅπερ πρὸ ἑπταετίας ἤκουσα καταλεπτός διηγηθῆναι μοι ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ μου ἀλλοτῆ Μενέλκου, κατὰ συγκεκριμένην συναντηθέντας εἰς ἐν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ξαναδουλείων. Εὐελπιστοὶ δὲ εἶμι θὰ τάχω τῆς συγνήμης τοῦ ἀρχαίου μου ἀναγνώστη, ὅστις συναντηθέντος τοῦ ἀφοῦρον περὶ τοῦ λέγειν τοῦ καλέμου, δὲν θὰ γείνη ἐμποδὼν τοῦ δημοσίου γρασικῶ τούτου βηματός μου.»

Ἀναμφισβότως τασούτω σαληροκαρδῆτες ἀναγνώστης, ὡσε νὰ γείνη ἐμπόδων τῶν δημοσίων γρασικῶν βηματῶν τοῦ κ. Ὀρφανίδου εὐθείας θὰ ἠδύναντο νὰ εὐροθῆ· διὰ τοῦτο οὗτος, ἀφοῦ ἀπεκαλύφθη, τυχῶν κρίνεται τῆς θεούσης συγκώμης, κατὰ τὸ ἀνωτέρω κείμενον οὗτινος δὲν ἐσεβάσθημεν ἐν πᾶσι τὴν ἰδιοσυρθηματικὴν ἐσθλογραφίαν, ἀρχεται διηγούμενος ἐπίσης κκατλεπτός, ὡς ὁ φίλος του Μενέλκος, τὴν ἱστορίαν, διηγηματικὴν ἢ μυθιστορικὴν, ὡς θέλετε. Τὴν ἀνάγνωσιν ταύτης λυπούμαι μεγάλως μὴ δυνάμενος νὰ σοὶ κάμω κκι ἐγὼ ἐνταῦθα ἐπίσης κκατλεπτός, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν παρομοίων πρὸς τὸ ἔργον τοῦ κ. Ὀρφανίδου φιλολογικῶν προϊόντων, τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ σὲ καταστήσω βαθμηδὸν ἐνήμερον. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ μὲ ἐσυγχώρῃς ὑποθέτω ποτέ, ἂν δὲν ἀπέσπων ὧδε πρὸς χάριν σου περιουσιῶς τινος, ὡς τὴν κκατωτέρω λόγου χάριν :

Ἡ νεάνης ἐκαλεῖτο Μαρία, τὸ πρόσωπόν της εἶνεκα τῆς μελαγχολίας ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τὴν νοστρον ἐκείνην ἐγρηγόρητα τῶν ταλαιπώρων ἀνθρώπων, ἀτινα εἶσιν ἐνάλειστα ἐν τῷ σκότει γαράδρας τινός, τὰ χαρακτηριστικά της ἴσαν ζυμῶς τε κκι ἀγνότητες θαυμασιῶν, πλὴν αἱ ἱσχυρὰνθεῖσαι τοῦ προσώπου της σάρκα κκι ἐπλήρου σῆκτον κκι λῶπις τὸν θαυμασμόν.»

Ὡς βλέπεις ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν ἡ Μαρία αὐτῆ εἶνε ὑποκαείμενον ἱκανῶς ἐνδιαφέρον, σχεδὸν ὅσον κκι ἡ περιφημῆς σου ἐκείνη Λίκατερίνη. Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἀξίος ἐνδιαφέροντος εἶνε ὁ ἥρωας τοῦ διηγήματος Μενέλκος. Δαμβῶνων συνέντευξιν τινὰ μετὰ τῆς μητρός της Μαρίας, ἣν ἀρχαῖα Κυρία Βασιλικῆς, ἔχι μόνον σκέπτεται ἐπὶ μακρόν, ἔως οὗ ἀποφασίσῃ νὰ λύσῃ τὸν γόρδιον δεσμόν της σιωπῆς της, ἀλλ' ὑρίστανται κκι τὰ ἐξῆς ἀλλόκοτα κκι πρωτοφανῆ συνεισθηματικά :

« Ὡς ὁ δρόμος ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τοῦ δένδρου αὐτοὶ ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὁ ἰδρώς, ὅστις μικροῦς ἐσχηματίζεν ἀλλοκας, πρὸς τὰ κάτω μέρη· αἱ δὲ πτερνὸν ἐν τῷ κλωδί του ἐπὶ πολλὰ περιωρισμένον ἔτη δὲν δύναται νὰ πτερουγίσῃ ἐξερχόμενον τούτου, οὕτω κκι ἡ γλώσσα τοῦ Μενέλκου δὲν ἰδύνατο νὰ προσφέρῃ καθαρώς ὅπερ ἠθελε νὰ ἐπαναλήθῃ.»

Κκι ἔχι μόνον ταῦτα, ἀλλὰ κκι τὰ ἐξῆς ἔτι μᾶλλον θαυμασιὰ κκι σχεδὸν ἀπίστευτα. Εἰς λέξεις τινάς, ἄς τῷ εἶπαν ἡ κυρία Βασιλικῆ.

« Ὁ Μενέλκος δὲν ἰδύνθη νὰ ἀνθῆ, ἡ κεφαλή του ἐκλινε πρὸς τὰ κάτω ὡς ἡ τῆς ἀποφυλλωθέντος μνηκῶνος, ἐρριφθη εἰς θάλασσα, ἐτινάχθη ὡς ἀποκαρδιῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, ἔμεινε ἐκεῖ ἀκλόνητος ὡς ὁ ἀπὸ ἐξ ἡλιόδων ἔτων ἐπὶ τῆς ἀμυγῶδος· αὐτοῦ ἀκτῆς σκόπελος, ἐφ' οὗ ῥήγνυνται τὰ κόμματα τῆς θαλάσσης.»

Ταῦτα ἀκούσιν ὅπως καταδειξώσι τὴν ψυχολογικὴν κκι περιγραφικὴν δύναμιν τοῦ συγγραφέως· ἀλλ' ἰδοὺ κκι ὀλίγα ἀρχιτεκτονικὰ κκι βοτανικὰ :

« Ὁ νεάνης ἦτο ἐκτισμένος ἐπὶ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὡς ἅπαντα τὰ ἐν Κρήτῃ ἐρημοκλήσια, δὲν ἰδύνατο τις νὰ εὐρῆ πολυτέλειαν, ἢ νὰ ἀναγράψῃ.»

Κκι κκατωτέρω :

« Εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ νεάνου κκι τοῦ γοῖου παιδάδα ἰδύνατο ὁ ὀφθαλμός τινος ν' ἀπαντῆσῃ παλιῶνα δένδρα· κκήρους περιωρισμένους, διάφορα ἀνθη, νὰ ἀκούσῃ τὴν φιλικὴν φωνὴν τῶν τραγῶνων κκι ἀηδῶνων, κκι ὀσφρανθῆ τοὺς ἀτμούς τῶν ἰσδῶν κκι ἴδῃ τὰ παντοειδῆ ἀνθη ἀνθοῦντα εἰς τοὺς ἀνθῶνας. Τούτοις δὲ κκνηγοῦς περιωρισμένους τῆδου κκακῶσε, ὅπως ὁ μὲν θρασύη λαγῶν, ὁ ἄλλος πέρδικας, κκι ἐν συντόμῳ ἡ παιδίας αὐτῆ, ἐγένετο ὅπως παράγγῃ εἰς τοὺς πλησίον κατοικοῦντας διασκεδάσεις ἀπαραδειγματίστους.»

Τὸ τέλος τῆς πρῶτης εἰς τὸ πρῶτον διὰ νὰ μὴ σὲ κουράσω. Σοὶ ὑπόσχομαι διασκεδάσεις ἀλλήθως ἀπαραδειγματίστους.

Τσοπανάιος

Ε Λ Δ

Ἴλα λοιπόν, Πολιτικῆ, νὰ μὰς θερμάνῃς πάλι, Ἴλα, κκι σὲ προσμένωμε μὲ ἀνοικτῆ ἀγκαλή· Ἴλα, κκι τ' ἐπεθύμησιν ὁ κάθε πατριώτης, Ἴλα, γιατί χωρίς ἐσὲ τὰ πάντα ματαιότης. Ἴλα, τοῦς Ἕλληνας ἐσμέν κκι πάλιν νὰ θερμάνῃς, ὦ Ἴλα, κκι ἀνοσημονεῖ ὁ φίλος Δεληγιάννης!

Τρεῖς μῆνες πέρασαν, ποῦ ὁ Ρωμηὸς σοπαίνει, κκι ἡ ἀντιπολίτευσις ἐνα παρὰ δὲν δίνει· μὰ σὰν τὴν φρόνημα λεχώ, πότε θαρῆς προσμένει, νὰ βγάλῃ ἐκ τῶν σπλάχνων της τὸ φλογερὸν καμίνι!... Ἴλα λοιπόν κκι ἀνύψωσι τὴν ἔθνικῆ σημαία ὡς κκι τὸ λαθρομπόριον σὲ κάθε προκοματῆα...

Ὡ Ἴλ' ἀπὸ ζητήματα νὰ μὰς γλυτῶσῃς ἐξῆνα τοῦ Βάτερδεργ, τοῦ Κλήμεντος, κκι πάσης Βουλγαρίας, Ἴλα, κκι σὲ προσμένωμε μὲ στήθη φλογισμένα, γιὰ νὰ ξαναμιλήσωμε περὶ περὶ... φρεσίας Ἴλα, στιγμὰι πολεμικαὶ νὰ μὰς θερμάνουν ἄλλαι κκι τὸν φρεϊκὸν πολέμαρχον θὰ βρῆς τάλε κουάλε,

Ἴλα τὰ νὰ κκόμματα κκι πάλιν νὰ μὰς δείξῃς... ἐν κόμμα συντηρητικόν, φιλευλευθέρων ἄλλο, ἐν τρίτον μὲ ἀναρχικὰς, νομίζω, προκτερούσεις κκι ἐν τέταρτον τῶν ἔθνικῶν ἐλπίδων, ἂν δὲν σφάλω! Ὡ Ἴλα, κκι τὰ κκατεροῦν τ' ἀγῆρταγὰ μας μάτια κκι εἶθε νὰ γείνουν μιά φορὰ τὰ κόμματα... κομμάτια!

Ἴλα, γρησῆ Πολιτικῆ, νὰ μὰς ἐνθουσιάζῃς, στὰ κκαφρονεῖα ὁ καθεὶς σὲ στόμα του νὰ σ' ἔχη, νὰ γίνη κάπως ζωντανῆ ἡ φθισικῆ μας σάσις, κκι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου κάποτε μὲ ζῆλον νὰ τῆς βρέχῃ! Ἴλα κκι σῶσ' ἐκ τῶν σεισμῶν τῶν ἀτυχῆ μας τόπον, κκι ἐμὰς ἀπὸ τοῦς κκαπετοῦς ἀστεῖων φιλευθρόπων!

Ἴλα, γρησῆ Πολιτικῆ, κκι πάλιν νὰ φρονιάξῃς, μὲ τὰς ἐφημερίδας σου κκι μὲ τοὺς ῥητοράς σου, Ἴλα τὸ κκεντρικώτατον ταμῆτον νὰ ρημάξῃς, μὲ τοὺς Ἀρχάδας ἀνδρας σου, κκι τὰς γνωστὰς φωνὰς σου! Ἴλα τοῦς Ἕλληνας ἐσμέν ὀλίγοι νὰ θερμάνῃς ὦ Ἴλα κκι ἀνοσημονεῖ ὁ φίλος Δεληγιάννης.